

Sygn. akt V CSK 345/13

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa A. G.
przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Aresztu Śledczego w Z.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 marca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 27 lutego 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2) zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 120, - (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego**
- 3) przyznaje radcy prawnemu R. M. od Skarbu Państwa Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 180, - (sto osiemdziesiąt) złotych powiększoną o podatek VAT z tytułu wynagrodzenia za udzielenie powodowi nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 lutego 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powoda A. G. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 23 października 2012 r., który oddalił powództwo przeciwko Skarbowi Państwa – Dyrektorowi Aresztu Śledczego w Z. o zapłatę 100 000 złotych tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w postaci niewłaściwych warunków socjalnych, kulturalnych i innych panujących w Areszcie. Oddalając powództwo Sąd pierwszej instancji uwzględnił częściowo zarzut przedawnienia roszczeń, a co do pozostałej części brak udowodnienia spełnienia przesłanek z art. 24 k.c.; Sąd drugiej instancji oddalając apelację powoda podzielił ustalenia faktyczne i oceny prawne Sadu Okręgowego.

W skardze kasacyjnej powód reprezentowany przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 316 § 1 w związku z art. 233 i art. 227 k.p.c. poprzez nierozpoznanie istoty sprawy. Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z zasądzeniem kosztów, a także o nieobciążanie kosztami powoda, w razie oddalenia skargi kasacyjnej.

Pozwany zastępowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa wniósł o nieprzyjęcie skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie z zasądzeniem w każdym przypadku kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie może zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi pełnomocnik skarżącego podniósł oczywistą zasadność skargi. Miała ona polegać na naruszeniu art. 316 § 1 w związku z art. 233 § 1 i art. 227 k.p.c. przez niezbadanie podstawowych przesłanek legalności – według art. 248 k.k.w. - zarządzeń, na podstawie których umieszczono powoda w przepełnionych celach, czy zarządzenia te dotyczyły określonego czasu i czy były uzasadnione szczególnymi wypadkami.

Z samego sformułowania wniosku upatrującego oczywistość skargi w naruszeniu powołanych przepisów postępowania, będących jednocześnie jedynymi przepisami, na których opierają się zarzuty samej skargi, wynika, że wniosek jest chybiony. Po pierwsze dlatego, że co do zasady problem naruszenia art. 233 § 1 i art. 227 k.p.c. pozostaje poza zakresem kontroli Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym. Zostało to wielokrotnie wskazane w znanym orzecznictwie Sądu Najwyższego i podobnym stanowisku doktryny. Tylko uchybienie zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego można by przeciwstawić uprawnienie sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Samo powołanie się na nieocenienie stanu faktycznego z punktu widzenia art. 248 k.k.w. nie świadczy o naruszeniu przez sąd zasad prawidłowego orzekania. Po drugie, brak ewentualnej oceny legalności działania na podstawie art. 248 k.k.w. nie mógł zdecydować o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Pełnomocnik skarżącego nie uwzględnił bogatego i znanego orzecznictwa oraz poglądów doktryny w kwestii znaczenia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Ma ona charakter kwalifikowany, a więc ewidentnie i bez potrzeby dokonywania analizy prawa powinno się móc stwierdzić nieprawidłowość wydanego, prawomocnego orzeczenia sądowego. Nie jest to więc dotarcie do trzeciej instancji sądowej, którą Sąd Najwyższy nie jest, a jedynie możliwość zweryfikowania w postępowaniu nadzwyczajnym, kasacyjnym, od strony poprawności prawnej tego orzeczenia, ale na podstawie już ustalonego stanu faktycznego i dokonanej oceny dowodów. Ustalenia te i ocena dowodów nie mogą być podstawą skargi i wiążą Sąd Najwyższy (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Nie mogą stanowić zatem, według odmiennego na nie punktu widzenia skarżącego, podstawy do oczywistego uzasadnienia skargi. Nie można za takie oczywiste uzasadnienie poczytać nawet takiego spojrzenia na wniosek skarżącego, że pomimo powołania art. 233 § 1 i art. 227 k.p.c. chodzi mu w rzeczywistości o sposób subsumcji przez Sąd drugiej instancji, a nie o kwestionowanie ustaleń faktycznych, gdyż i wtedy, na tle argumentacji Sądu Apelacyjnego nie da się stwierdzić, aby ewentualny brak oceny legalności działania na podstawie art. 248 k.k.w. mógł decydować o oczywistej zasadności skargi.

Z tych względów należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 15 i 16 w związku z § 10 ust. 1 pkt 25 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

[aw]

es

